

als daar zijn een telefoneerend zakenman met de koerslijst in z'n hand, enkele sky-scrapers, wat machinerieën, vliegmachines, elektrische trams, reclameborden, enz. enz. . . . Maar zóóiets — men trof er op deze tentoonstelling een voorbeeld van aan in het Zeitbild 1922 van Otto Griebel — kan moeilijk een uiting heeten van het wezen der „beweging” die men bezig is te doen verstarren in naam, school en theorie.

Intusschen kon men hier ook wel enkele zuivere voorbeelden aantreffen van dit wezen, voorbeelden die voor 't meerendeel stillevens, interieurs of portretten betroffen. Ik noem: stillevens van Hubert Ploberger, Erich Wegner, interieurs van Frits Busack, portretten van Wilhelm Dressler.

In deze voorbeelden komen de algemeene kenmerken van deze kunst aan den dag, kenmerken die men, op het voetspoor van Frans Roh in zijn werk „Nach-expressionismus” zou kunnen aanduiden met: de nuchtere onderwerpen, waarbij heel weinig (in engeren zin) religieuze; de verduidelijking en harmonische zuivering der dingen; het plastische en verdiepende, het strenge en zuivere; het evenwichtige en stille; de combinatie van voor- en achtergrond, van het dichtbij en uit de verte geziene; van grooten vorm en détailrijkdom; het wijkende; het miniatuurachtige; de koele en koude kleur, vervloeiend in dunne laag aangebracht, als blank geschuurd metaal; het niet toonen der uitvoerige werkwijze of factuur in zuivere verwerking; het rechthoekige, evenwijdig loopende met de lijst, waarin het schilderij gezet is; het gecultiveerde.

A. E. v. d. T.

NIEUWE DANSKUNST IN NEDERLAND.

In de maand April van dit jaar zijn in het Muziek Lyceum te Amsterdam vier avonden gehouden aan Nederlandsche Danskunst gewijd, met de bedoeling om te zien of er onder de verschillende danseressen en dansers wellicht enkelen waren van wie men in de toekomst iets voor de herleving onzer danskunst zou mogen verwachten.

Er wordt tegenwoordig zooveel gedilettanteerd op het gebied der danskunst — hetzij rhythmisch, plastisch, expressionistisch etc. etc., — dat het wel eens goed was, na te gaan wat van dit al, werkelijk een belofte in hield.

En wanneer wij dan ook de prestaties der danseressen van vóór de pauze — die der debutanten dus — nagaan, dan was het meerendeels niet meer dan een zeer ongeschoold geliefhebber.

Bij de meeste der danseressen kon men zeer duidelijk bemerken dat zij het „dansen” niet als een zeer ernstig vak van studie en oefening beschouwd hadden. Zij hadden misschien wel eens wat lessen van deze of gene gehad of gezien, en een stand of beweging onthouden, maar zij misten techniek en temperament, training en begrip van plastiek, goeden smaak en fantasie, inzicht in costuum enz. enz.